

Gdańsk, dnia 19 kwietnia 2021 r.

Trybunał Konstytucyjny

Skarżący: D G

reprezentowany przez radcę prawnego
Piotra Wiśniewskiego
ul. Wały Piastowskie 1, lok. 118
80-958 Gdańsk

Skarga konstytucyjna

W imieniu Pana D G, pełnomocnictwo w załączeniu, wnoszę, na podstawie przepisu art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., skargę konstytucyjną o stwierdzenie niezgodności przepisu art. 357 § 2¹ w zw. z art. 741 § 1 i art. 13 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego z art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji RP, w zakresie, w jakim ww. przepisy nie przyznają obowiązanemu przymiotu strony postępowania zabezpieczającego, jeżeli nie jest on stroną postępowania rozpoznawczego.

Wnoszę o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym według norm przepisanych.

Uzasadnienie

Postanowieniem z lipca 2020 r., wydanym w sprawie o sygn., Sąd Rejonowy w G, zabezpieczył roszczenie powódki D S przeciwko Gminie Miasta G o ustalenie, że powódce przysługuje prawo do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego oraz o nakazanie wstrzymania wykonania wprowadzenia w posiadanie i opróżnienia lokalu mieszkalnego w G - poprzez wstrzymanie wykonania tytułu wykonawczego w postaci postanowienia Sądu Rejonowego w G z sierpnia 2019 r. o przysądzeniu własności,

sygn. akt: . Na podstawie postanowienia z sierpnia 2019 r. o przysądzeniu własności Pan D G stał się właścicielem ww. lokalu mieszkalnego.

Chcąc zaskarżyć postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia złożyłem w imieniu Pana G wniosek o sporządzenie jego uzasadnienia i doręczenie mi odpisu postanowienia wraz z uzasadnieniem.

Postanowieniem z września 2020 r. Sąd Rejonowy w G odrzucił wniosek o sporządzenie uzasadnienia postanowienia z lipca 2020 r. jako złożony przez osobę nieuprawnioną, niebędącą stroną postępowania.

W uzasadnieniu ww. postanowienia, sporządzonego w następstwie złożenia przeze mnie wniosku, Sąd wskazał, iż stronami postępowania są - wymienieni w pozwie - D S jako powódka i Gmina Miasta G jako pozwana. D G nie występuje jako strona procesu. Sam zaś fakt, że w drodze postępowania egzekucyjnego stał się on właścicielem lokalu, którego dotyczy żądanie pozwu, jak i postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia, nie oznacza oczywiście, że należy traktować go "jak" stroną procesu. Niezależnie od tego, że postępowanie o udzieleniu zabezpieczenia faktycznie zobowiązuje D G do zaniechania czynności w celu wprowadzenia go w posiadanie i opróżnienia lokalu, D G nie przysługuje status strony procesu i dlatego nie jest uprawniony do żądania sporządzenia uzasadnienia postanowienia z lipca 2020 r. o udzieleniu zabezpieczenia.

Złożone przeze mnie zażalenie na ww. postanowienie Sąd Rejonowy w G oddalił postanowieniem z stycznia 2021 r., sygn. akt: .

W mojej ocenie sąd w obu postanowieniach (z września 2020 r. i z stycznia 2021 r.) błędnie uznał, iż stroną postępowania zabezpieczającego, będącego postępowaniem wpadkowym, jest wyłącznie strona postępowania głównego (rozpoznawczego). Rozróżnić należy bowiem te dwa postępowania, uregulowane w dużej mierze niezależnie od siebie przepisami Kodeksu postępowania cywilnego. Postępowanie zabezpieczające jest postępowaniem wpadkowym wobec postępowania rozpoznawczego, jakim jest postępowanie mające na celu rozstrzygnięcie żądania pozwu (lub wniosku). Jego celem jest udzielenie tymczasowej ochrony na czas rozpoznawania żądania pozwu. Najczęściej jest tak, że strony postępowania rozpoznawczego i zabezpieczającego są tożsame ale nie zawsze tak jest, tak jak w przypadku sprawy Pana D G. Mój Klient nie jest stroną postępowania rozpoznawczego gdyż nie jest powodem, pozwanym ani interwenientem głównym lub ubocznym. Z punktu widzenia jego interesu prawnego obojętny jest wynik postępowania głównego albowiem ustalenie przez sąd, że powódka jest uprawniona do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego bądź też ustalenie, że powódce takie prawo nie przysługuje nie wpływa na zakres praw i obowiązków osobistych ani majątkowych Pana G. Gdyby nie wydanie postanowienia zabezpieczającego proces pomiędzy Panią S a gminą w ogóle by Pana

G nie interesował.

Na prawa majątkowe mego Mocodawcy wpływa natomiast wydane postanowienie o udzieleniu powódce zabezpieczenia albowiem narusza ono jego prawo do własności. Pan G nie może korzystać z uprawnień, jakie daje mu prawo własności do nieruchomości określone przepisem art. 140 Kodeksu cywilnego - Pan G nie może w swoim lokalu zamieszkać, nie może go wynająć czy oddać w użyczenie, nie może przeprowadzić remontu. Jednocześnie Pan G jako właściciel, obowiązany jest ponosić koszty utrzymania lokalu, jak choćby czynsz.

W tej sytuacji, odebrania memu Klientowi możliwości faktycznego i prawnego korzystania z lokalu, sąd odmówił mu możliwości zakwestionowania w trybie odwoławczym zweryfikowania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia. Pan G chciał bowiem zaskarżyć przedmiotowe postanowienie na podstawie przepisu art. 741 § 1 kpc, zgodnie z którym na postanowienie sądu pierwszej instancji w przedmiocie zabezpieczenia przysługuje zażalenie. Pan G jest stroną postępowania zabezpieczającego gdyż jest obowiązany albowiem to on musi powstrzymać się od realizowania swoich uprawnień właścicielskich na mocy postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia. Stronami postępowania są tymczasem uprawniony i zobowiązany, co wynika choćby z przepisu art. 740 § 1 kpc. Aby zaskarżyć postanowienie niezbędne jest uprzednie zwrócenie się o sporządzenie uzasadnienia postanowienia, co wynika z przepisu art. 394 § 2 w zw. z art. 13 § 2 kpc. Z kolei uzyskanie uzasadnienia możliwe jest wyłącznie dla stron, zgodnie z przepisem art. 357 § 2¹ w zw. z art. 13 § 2 kpc.

W mojej ocenie odmowa obowiązanemu możliwości zaskarżenia postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia (w następstwie odrzucenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia postanowienia, które miało zostać zaskarżone), tj. osobie, która na podstawie owego postanowienia jest pozbawiona możliwości realizowania swego prawa własności, stanowi naruszenie praw chronionych konstytucyjnie. Zgodnie z przepisem art. 45 ust. 1 Konstytucji RP każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Pan G, wykładnią ww. przepisów Kodeksu postępowania cywilnego dokonaną przez sąd, pozbawiony został prawa do bycia wysłuchanym w swojej sprawie - sąd po prostu pozbawił go prawa korzystania z jego własności i jednocześnie odmówił wysłuchania go zamykając drogę do wniesienia zażalenia. Tym samym Panu G odmówiono prawa do rozpoznania jego sprawy właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd, tj. sprawy pozbawienia możliwości realizowania prawa własności nieruchomości.

Zgodnie z przepisem art. 78 Konstytucji RP każda ze stron ma prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji. Wyjątki od tej zasady oraz tryb zaskarżania określa ustawa. W sprawie mego Klienta ta konstytucyjna zasada została naruszona albowiem

odebrano Panu G możliwość zaskarżenia orzeczenia wydanego wobec niego. Postanowienie zabezpieczające daje uprawnienie powódce i ogranicza D G natomiast nie wywiera żadnego wpływu na sytuację prawną i faktyczną pozwanego. To Pan G winien mieć prawo zaskarżenia orzeczenia sądu pierwszej instancji. Cóż z tego, że gmina jest bezspornie stroną postępowania skoro przedmiotowe postanowienia w ogóle nie wpływa na jej prawa i obowiązki, a Pan G który zdaniem sądu nie jest stroną, nie może skarżyć postanowienia pozbawiającego go tymczasowo możliwości realizowania uprawnień wynikających z prawa własności.

Żaden przepis Kodeksu postępowania cywilnego nie zawiera definicji strony tego postępowania, w odróżnieniu od, przykładowo, przepisu art. 28 Kodeksu postępowania administracyjnego, który określa kto jest stroną postępowania administracyjnego. Dlatego też jako przepis, który zdaniem skarżącego jest niezgodny ze wskazanymi w *petitum* niniejszej skargi przepisami Konstytucji RP, wskazany został przepis art. 357 § 2¹ kpc albowiem to na jego podstawie Sąd Rejonowy w G odmówił skarżącemu sporządzenia uzasadnienia postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia i w efekcie pozbawił go możliwości zaskarżenia tego postanowienia, tj. orzekł prawomocnie o jego prawach.

Podsumowując niniejszą skargę pragnę wskazać, iż przepis art. 357 § 2¹ w zw. z art. 741 § 1 i art. 13 § 2 kpc jest niezgodny z przepisami art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji RP gdyż rozumiany w ten sposób, że nie jest stroną postępowania zabezpieczającego obowiązany niebędący stroną postępowania rozpoznawczego, pozbawia podmiot, którego, chociażby tymczasowo, pozbawiono możliwości realizowania prawa własności uprawnienia do żądania zweryfikowania zasadności owego pozbawienia przez sąd w postępowaniu instancyjnym.

W związku z powyższym wnoszę jak na wstępie.

Postanowienie Sądu Rejonowego w G z stycznia 2021 r., oddalającej zażalenie Pana G na postanowienie tegoż sądu o odmowie sporządzenia uzasadnienia postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia, tj. prawomocne postanowienie kończące postępowanie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia, otrzymałem w dniu 28 stycznia 2020 r., na dowód czego przesyłam w załączeniu kopię koperty, w której nadano postanowienie z dnia stycznia 2021 r. wraz z wydrukiem ze strony internetowej Poczty Polskiej S. A. zawierającej status przesyłki zawierającej przedmiotowe postanowienie.

Od postanowienia kończącego postępowanie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia nie przysługiwał obowiązkanemu żaden nadzwyczajny środek zaskarżenia, w związku z czym żaden taki środek nie został wniesiony.

Załączniki:

- pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej;
- postanowienie Sądu Rejonowego w G z -07-2020 r.;
- wniosek obowiązanego z 09-2020 r. o sporządzenie uzasadnienia postanowienia z -07-2020 r.;
- postanowienie Sądu Rejonowego w G z 09 2020 r. z uzasadnieniem;
- zażalenie obowiązanego z -10-2020 r.;
- postanowienie Sądu Rejonowego w G z 01-2021 r. wraz z kopią koperty;
- wydruk ze strony internetowej Poczty Polskiej S. A.;
- dwa odpisy skargi konstytucyjnej wraz ze ww. załącznikami.